

DEBATTARTIKEL BARNFRIHET

Ps. det betyder inte att jag är en idiot, ok?!

Nu har det hänt igen, att någon kommer och talar om för mig hur det ligger till och kritiserar mig och till och med anklagar mig för att ha en onaturlig inställning till livet?! Och en aversion mot barn. Vad får du allt ifrån frågar jag? Därefter kommer min långa förklaring till mitt val, ett val jag tagit om och om igen. Men strunt i det, eller? Så här ligger det till.

Med risk för att bli för personlig men varför i all fridens dar satsa på en menskopp och acceptera den naturliga processen om den är som i mitt fall ett enda långt lidande?

Det känns konspiratoriskt att hitta artikel efter artikel om säkra perioder, hur kroppen mår bättre av mindre hormoner och att ju naturligare ju bättre?! Naturen är inte felfri, nu slår jag håll på den illusionen. Ibland finns heller inga förklaringar till smärta, till vissa sjukdomar och tillstånd. Hitta en förklaring till endometriosis? Min motpart blir tyst och undrar vad det är? Så jag tar paus i min argumentation och blir pedagog en stund.

Kroppen är en uppsjö olika hormoner, vissa gör varken till eller från. Vissa läker en och vissa gör en i bästa fall sagolikt förälskad! (Och kåt). Jag har gått igenom 15 år av lidande och undersökningar av mitt naturliga tillstånd. (Läs väldigt sarkastiskt, tack)

Det fanns fel på mitt fertilitetsorgan men fram tills felet hittades så fick jag höra att smärtan var naturlig och något normalt (läs något att acceptera) diagnosen kallas för anymeos som är en form av endometriosis.

Nu backar jag bandet lite! I vilket annat sammanhang är normen *lidande* utom möjligen i en dålig dramapjäs från romantiken?

I vilket annat sammanhang ska det naturliga klistras in i artikel efter artikel utan att förklaras för vad det är - ett kvinnligt accepterat lidande som hänger ihop med någon bakåtsträvande livsuppgift att någon gång bli förälder, för det är vårt naturliga tillstånd och värt all smärta i världen? Om det största jag kan åstadkomma är att föda barn så skäms jag något fruktansvärt för att säga att jag inte tycker det är någon vidare bedrift.

Men jag har skämts mest för att tala om att jag vill ha livskvalité och är beredd att äta och dricka eller operera mig för att frångå mitt naturliga smärtsamma tillstånd som dessutom ska återkomma varje månad.

Skammen ligger i att det är som gå i attack mot sitt kön, eller andra kvinnor. Så är det inte, vi får tycka och göra olika.

Så varje månad,...

– Jag ska bäva inför det, ha ångest för smärtan jag vet kommer och någonstans säger varenda atom i min kropp att det inte är en naturlig process.

Det blev inte bättre med åren, inte för mig. Snarare sämre. Jag har övervägt att göra en operation där du tar bort både livmoder och äggstockar. Och fått argumentera hos läkare efter läkare.

I vilket annat sammanhang behåller du en kroppsdel som inte funkar? Om motorn är trasig så byter du ut den. (Förlåt om jag just nu jämför mig med något så okvinnligt som en bil, en maskin.)

Så varför när jag nu blivit av med mitt lidande så ska jag skämmas för att jag inte vill genomgå denna process eller fullborda den till att skapa ett nytt liv. Jag är så onaturligt skapad, ingen riktig kvinna. Jag lider av en aversion mot barn och det måste hänt mig något traumatiskt i barndomen?! Nej, jag hade en fantastisk barndom.

Nåväl, om det känns bättre döm mig på förhand och tro både ditt och datt. Men kom fan inte hit och ifrågasätt ett väldigt personligt val jag gjort om och om igen sedan jag blev kvinna vid 11 års ålder. (D.v.s. Fick mens) Kom inte och ifrågasätt mitt lidande eller kalla det jag valt onormalt. Säg inte heller att jag kommer ångra mig för det vet du inget om.

Jag vill också påpeka att bedriften i att vara och bli förälder faktiskt sker efter barnet anlant och handlar om vad du gör, ett mödosamt och viktigt arbete. Men det har inget med graviditet och göra. Alla som adopterar är inga riktiga föräldrar då eller?

Vad finns då papporna för?! Helt naturligt, va? Nä, dra nåt gammalt över dig och din skeva fördomsfulla inställning.

Och nästa gång du frågar en kvinna om hon har eller varför hon inte vill ha barn, frågar du män samma fråga? Om svaret är nej, kan det bero på att frågan är privat och du har inget med det att göra, i värsta fall är du en nyfiken skitstövel!

Ta inte för givet att alla kan eller vill ha barn eller att det är det viktigaste i livet. Och om du känner dig kränkt nu för att du tycker annorlunda så måste ju det vara helt ok.

– Jag blir kränkt av att reduceras till en onaturlig och självisk skitstövel som hatar barn för det gör jag verkligen inte, så vi är kvitt.

Skrivet av Cecilia